

Sygn. akt: I C 662/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.

przeciwko M. O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) S. kwotę 2.520,36zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych trzydzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.000zł (dwa tysiące złotych) od dnia 5 marca 2022 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) S. kwotę 1.117zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 662/22

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w (...)S. wniósł przeciwko pozwanemu M. O. pozew o zapłatę kwoty 2.520,36 zł. wraz z odsetkami umownymi od dnia 5 marca 2021 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że strona pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...) w dniu 2 lutego 2022 r. na okres 30 dni. Na podstawie umowy pierwotny wierzyciel dokonał wypłaty kwoty pożyczki w wysokości 2000 zł. na rachunek bankowy pozwanego. Prowizja za udzielenie pożyczki została określona w wysokości 544,38 zł., a odsetki umowne w wysokości 15,62 zł. Powód wyjaśnił, pozwany nie skorzystał z prawa odstąpienia od umowy ani nie dokonał całkowitej spłaty zobowiązania w terminie określonym w umowie. Termin zwrotu upłynął bezskutecznie dnia 4 marca 2022 r. i z tym dniem roszczenie stało się wymagalne. Powód wyjaśnił również, że na mocy ramowej umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 października 2021 r. oraz aktu cesji z dnia 20 kwietnia 2022 r. (...) sp. z o.o. dokonała przelewu wierzytelności przysługującej od strony pozwanej na rzecz powoda. Na dzień złożenia pozwu powód ma wobec pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 252,36 zł. z.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. O., reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego, wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje wszystkie niepodpisane przez niego ani też nikogo innego dokumenty. Wyjaśnił, że dokumenty niepodpisane (niezaakceptowane w inny sposób) oraz takie których

pochodzenia nie można zidentyfikować nie są nawet dokumentami prywatnymi. Ostatecznie zakwestionował fakt zawarcia umowy pożyczki dochodzonej pozwem, fakt otrzymania jakichkolwiek środków z tego tytułu oraz skuteczność umowy cesji. Według pozwanego powód nie wykazał, że przedłożona przez niego umowa cesji obejmuje tę konkretną wierzytelność. Jego zdaniem tylko i wyłącznie kompletna umowa cesji wraz z załącznikami mogłaby być dowodem potwierdzającym legitymację czynną powoda. Wyjaśniono, że do pozwu przedłożono tylko załącznik do umowy, stworzony przez radcę prawnego powoda z przesłonięciem jego treści, w związku z czym nie jest to załącznik do umowy przelewu wierzytelności i nie może go zastąpić. Jest to tylko wydruk komputerowy, który nie może być dowodem, stanowi jedynie twierdzenia strony czyli ma ten sam skutek co treść uzasadnienia pozwu. Podkreślono również, że powód powinien udowodnić, że roszczenie kredytobiorcy w ogóle powstało oraz że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Według pozwanego powód przedstawił tylko wydruk umowy, a nie przedstawił najmniejszego dowodu na to, że umowa została wykonana przez wierzyciela pierwotnego ani na to pozwany ją zaakceptował. Podkreślono, że do skutecznego zawarcia umowy pożyczki potrzeba co najmniej dwóch elementów łącznie: zgodnego oświadczenia woli obydwu stron oraz wykonania umowy przez pożyczkodawcę. Według strony z potwierdzenia przelewu, którego treść pozwany kwestionuje, albowiem nie jest to pełnoprawny dokument, wynika jedynie, że na jakiś rachunek przelano jakąś kwotę. Według pozwanego przedłożony przez powoda bliżej nieokreślony wydruk umowy pożyczki, który nie posiada podpisu pożyczkodawcy, a także pożyczkobiorcy, nie stanowi umowy pożyczki. Nie jest to umowa zaakceptowana przez stronę .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2022 r. P. (...) sp. zo.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym M. O. umowę pożyczki nr (...). Na podstawie umowy pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 2.000 zł. do 4 marca 2022 r. Zgodnie z umową pożyczki odsetki zostały wyliczone na kwotę 15,62 w przypadku terminowej spłaty, prowizja na kwotę 544,38 zł. Umowa została zwarta na okres 30 dni i spłata miała być jednorazowa.

dowód: umowa k. 8-9

W dniu 2 lutego 2022 r. wypłacono pozwanemu na jego rachunek o nr (...) kwotę 2.000 zł.

dowód : potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 10

W dniu 1 października 2021 r. zawarto ramową umowę przelewu wierzytelności pomiędzy (...) z siedzibą w Z. (...) a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

dowód: ramowa umowa przelewu wierzytelności k.14-15

Do ww. Ramowej Umowy Zakupu Wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2022, dnia 22 września 2021 r. zawarto Akt Cesji nr 03/04/22 pomiędzy (...) z siedzibą w Z. (...) a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W dniu 27 czerwca 2022 r. zawarto do ramowej umowy zakupu wierzytelności z dnia 1 października 2021 r. zwarto aneks nr 1

dowód: akt cesji k.12, aneks k. 16

W załączniku nr 2 do ww. Aktu Cesji z. pod liczbą porządkową 122 wskazano imię i nazwisko pozwanego, numer umowy, pesel wysokość kapitału, opłaty/prowizje, odsetki umowne, odsetki karne za opóźnienie na łączną kwotę do zapłaty w kwocie 2543,3 zł.

dowód: załącznik nr 2 do Aktu cesji. k.16v -17

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wywiązywał się z zawartej umowy pismem z dnia 27 kwietnia 2022 r. został on wezwany do zapłaty.

dowód: pismo k. 11

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 29 kwietnia 2022 r. złożyła oświadczenie, iż (...) z siedzibą w Z. (S.) dokonała zapłaty ceny zakupu wierzytelności określonej w pkt. 3.1.1. j Umowy Przelewu Wierzytelności z 25 czerwca 2021 r. w kwocie 230777,53 zł, co zgodnie z pkt. 2.1.3. ww. umowy, co skutkowało przejściem na nabywcę praw do wierzytelności będących przedmiotem cesji.

dowód: oświadczenie k.18

Pozwany na poczet zaległości związanych z pożyczką w dniu 18 marca 2022 r. wpłacił kwotę 50 zł.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie należało uwzględnić w całości.

Nie ulega wątpliwości, że dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej między pozwanym i pierwotnym wierzycielem oraz że roszczenie wynikające z tej umowy zostało zbyte przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodzić się jednak należy z pozwanym, że to na powodzie ciążył obowiązek wykazania okoliczności, na które się powoływał. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony umowy zawarły umowę, że przeniesiono na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy. Pożyczkobiorca ma obowiązek wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu pieniędzy jak i kosztów jakimi był obciążony. Powód miał również obowiązek wykazać, że nabył przedmiotową wierzytelność.

Nie budzi wątpliwości, że zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące zawarcia przez strony umowy, zdaniem Sądu powód wykazał istnienie swojej wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Powód w celu wykazania zawarcia umowy przedłożył wydruk umowy, wydruk potwierdzenia przelania kwoty pożyczki, a także umowy dotyczące przelewu wierzytelności.

Co do wartości dowodów przedstawionych przez powoda to również one nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić należy, że wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Powszechnie przyjmuje się, że wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 8 lutego 2013r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 12 października 2012r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511). Podkreślić należy, że walor dowodowy przyznaje się wydrukowi z poczty elektronicznej (wiadomość e-mail zawarta w wydruku komputerowym, nie jest dokumentem w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., natomiast może być uznana za "inny środek dowodowy" w rozumieniu art. 309 k.p.c.). Strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zakwestionowała stanowczo prawdziwości twierdzeń powoda, kwestionowała przedłożone dowody. Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zebrany w sprawie jak i oświadczenia stron, Sąd nie miał wątpliwości, że pozwanego łączyła umowa na którą powoływał się powód (dowód: umowa k. 8-9).

Przedłożona przez powoda umowa określona jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowi niewątpliwie kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku, poz. 1528 ze zm.). Zgodnie z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy).

Przepisy te przewidują szczególny sposób zawierania umowy o kredyt konsumencki – przy wykorzystaniu środków porozumienia na odległość.

Wydruk z systemu – jako nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią – jak powyżej wskazano stanowi środek dowodowy, który w zależności od cech i treści może być przedmiotem dowodu z dokumentu – w trybie art. 243¹ k.p.c. lub w trybie art. 308 k.p.c., jako dowód z innych dokumentów. Zauważyć należy, że czynności dotyczące zawarcia umowy z wykorzystaniem środków porozumienia się na odległość determinują rodzaj dowodów.

W związku z powyższym zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga w każdej sytuacji, zachowania formy pisemnej i tym samym podpisów stron. Do zawarcia umowy wystarczające jest złożenie oświadczeń za pośrednictwem systemu internetowego.

Na mocy art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Powód przedłożył dowody sporządzone w postaci elektronicznej, wydruki z systemu: umowę pożyczki, dokumenty związane z udzieleniem pożyczki.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W związku z powyższym to na stronach ciąży obowiązek twierdzenia i obowiązek dowodzenia tych wszystkich okoliczności, którą są stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu, w szczególności tych, które są w sprawie sporne.

Zgodnie z treścią art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Strony obowiązane są przedstawiać stan faktyczny, z którego wywodzą swoje prawa i obowiązki, a które stanowią dla sądu merytoryczną podstawę rozstrzygnięcia. Strona ma obowiązek złożyć oświadczenie co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Ich niezłożenie pociąga za sobą możliwość przyjęcia przez sąd, iż fakty objęte tymi twierdzeniami zostały przez stronę przyznane (art. 230 k.p.c.).

Nadmienić należy, że pozwany wnosząc o oddalenie powództwa ograniczył się do zakwestionowania okoliczności przytoczonych w pozwie. Ograniczył się do oświadczenia, że powód nie wykazał okoliczności na które się powołuje, jednakże nie zakwestionował, że w związku z zawarciem umowy, przedmiotowych środków nie otrzymał. Pozwany w swoim stanowisku nie kwestionuje faktów a przede wszystkim kwestionuje wartość dowodową przedłożonych przez powoda dowodów. Podkreślić należy, że pozwany nie twierdził stanowczo że przedmiotowej umowy nie zawierał i nie otrzymał przedmiotowych środków, że np. osoba trzecia posłużyła się bezprawnie jego danymi osobowymi. Bezsporna jest również okoliczność, że na poczet zadłużenia wynikającego z umowy wpłacił 50 zł. Strona powodowa konsekwentnie twierdziła, że pozwany zawarł umowę i uzyskał środki finansowe. Twierdzenia poparła dowodami.

Podstawowym dowodem potwierdzającym zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki jest dowód potwierdzenie przelewu kwoty 2.000 złotych z dnia 2 lutego 2022 r. tytułem pożyczki nr (...) na rzecz M. O. na jego rachunek bankowy

numer (...). Przelew ten został opatrzony numerem pożyczki tożsamym ze wskazanym na wydruku umowy pożyczki załączonej do pozwu. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 7 ustawy prawo bankowe oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

Z uwagi na fakt, że pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego, nie zakwestionował aby rachunek, którego dotyczy ww. przelew należał do niego, w związku z powyższym należy uznać tę okoliczność za przyznaną. Pozwany nie podniósł, że nie jest właścicielem konta na który przelano środki. W związku z powyższym w ocenie Sądu nie ulega również wątpliwości, że rachunek, na który zostały przelane środki z tytułu pożyczki, należy do pozwanego. M. O. również nie podnosił, że ww. środki finansowe nie wpłynęły na jego konto. Przeciwnie w odpowiedzi na pozew nie zakwestionował powyższego, a na poczet zaległości wpłacił 50 zł.

W ocenie Sądu powód wykazał okoliczność zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego. Wygenerował także z systemu dokumenty, m.in. przesłanie wniosku do pozwanego i zgodę na przyznanie pożyczki (dowód e-mail k. 50-51). Jak wynika z umowy (§ 3) wymagania obciążające pożyczkobiorcę dotyczyły pozytywnej weryfikacji tj dokonania skutecznej rejestracji i posiadania aktywnego profilu klienta na stronie internetowej. Pozwany nie zakwestionował, aby dane dotyczące tej transakcji nie dotyczyły jego osoby. Nie podniósł aby rachunek wskazany w wydruku nie dotyczył jego osoby.

Biorąc pod uwagę powyższe dowody powołane przez powoda, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, brak jest podstaw aby dowody te zakwestionować. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa ograniczył się jedynie do zakwestionowania okoliczności na które powołał się powód, jednakże w żaden sposób nie próbował dowodów podważyć.

Podkreślić należy, że analiza całości materiału dowodowego jak i okoliczności przytoczone przez strony, doprowadziły Sąd do przekonania, że strony łączyła umowa, która została wykonana przez wierzyciela pierwotnego, a pozwany nie dokonał jej spłaty.

Na uwagę nie zasługiwały zarzuty strony pozwanej odnośnie braku wykazania przejścia wierzytelności na powoda. Do pozwu załączony został bowiem odpis umowy ramowej umowy przelewu wierzytelności, która została zawarta z pierwotnym wierzycielem wraz z porozumieniem i załącznikiem, które w ocenie Sądu w wystarczającym stopniu precyzują, iż jej przedmiotem była wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikająca z umowy pożyczki. Wskazana w umowie przelewu wierzytelność została zindywidualizowana i pokrywa się w zasadzie z postanowieniami zawartej przez pozwanego umowy pożyczki, w dostateczny sposób ją indywidualizuje, zarówno co do daty jak i wysokości zobowiązania pozwanego (por. wydruk załącznika k. 9v). Wskazać należy, że powód przedłożył odpisy umowy sprzedaży wierzytelności, które poświadczane były za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Sąd uznał za wiarygodne stanowisko strony powodowej i mając na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c. uznał, że powód wykazał nabycie praw do przedmiotowej wierzytelności.

Wskazać należy, że umowa przelewu wierzytelności może być zawarta w dowolnej formie, nawet w sposób dorozumiany (por. np. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 357; J. Mojak [w:] Kodeks cywilny, t. 2, red. K. Pietrzykowski, 2005, s. 137; K. Zagrobelny [w:] Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, 2008, s. 926). Umowa przelewu ma charakter konsensualny. Przelew dochodzi do skutku, a więc wierzytelność przechodzi na nabywcę już w momencie zawarcia umowy (solo consensu). Strony nie muszą dokonywać żadnych dodatkowych czynności celem zbycia wierzytelności (por. H. Ciepła [w:] G. Bieniek i in., Komentarz... Zobowiązania, t. 1, 2006, s. 657).

Strona powodowa wykazała ramową umowę zakupu wierzytelności z 1 października 2021 r., aktem cesji nr 03/04/22 z 20 kwietnia 2022 oraz aneksem nr 1 z dnia 27 czerwca 2022 r. 2022 (dowód umowa k. 14-15, akt cesji k. 12, aneks k. 16) oraz oświadczeniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z 29 kwietnia 2022 r. (dowód oświadczenie k. 13), iż (...) z siedzibą w Z. (S.) dokonała zapłaty ceny zakupu wierzytelności określonej w pkt. 3.1.1. ramowej umowy przelewu wierzytelności w kwocie 230777,53 zł. W związku z powyższym Sąd nie miał wątpliwości, że doszło do przejścia na nabywcę praw do wierzytelności będących przedmiotem cesji, w tym przejście na nią wierzytelności wobec pozwanego (por. pkt 2.2.3 umowy ramowej przelewu wierzytelności). Wskazać należy, że powód przedłożył odpisy

ww. dokumentów, które poświadczone były za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie radcę prawnego. Podkreślić należy, że strona pozwana – oprócz negowania wartości dowodowej przedmiotowych dokumentów - nie przedstawiła jakichkolwiek argumentów, które w jakikolwiek sposób wzbudzałyby wątpliwości co do ich oceny

Przedmiotowa umowa cesji została zakwestionowana przez pozwanego, albowiem jego zdaniem jest ona nieskuteczna z uwagi na fakt, że powód nie wykazał zawarcia umowy pożyczki. Jak powyżej wskazano w ocenie Sądu powód wykazał, że pozwanego łączyła z PrimaStar umowa pożyczki opisana w pozwie. Sąd nie miał również żadnych wątpliwości, że załącznik nr 2 do aktu cesji wskazuje konkretną wierzytelność wobec pozwanego (k. 12v). Podkreślić również należy, że w przedmiotowej umowie pożyczki strony nie wyłączyły możliwości przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią.

Podkreślić również należy, że wprost z umowy wynika również termin spłaty pożyczki, który w umowie został określony na 4 marzec 2022r.

W ocenie Sądu przedmiotowa umowa nie zawiera również klauzul abuzywnych. Podkreślić należy, że pozwany występował jako konsument. Zarówno normy prawa wspólnotowego chronią praw konsumentów, ale także polski ustawodawca wprowadził szczególną ochronę tej grupy uczestników obrotu cywilnego jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych, zapewniając im ochronę przed stosowaniem (przez silniejszego przedsiębiorcę, profesjonalnie działającego w obrocie) postanowień kształtujących ich prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i wywierający szkodliwy wpływ na ich interesy. Po przeanalizowaniu warunków przedmiotowej umowy pożyczki, Sąd nie stwierdził aby istniały w niej klauzule abuzywne.

W związku z powyższym Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany w żaden sposób nie podważył materiału dowodowego w sprawie, nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu oraz twierdzeń, który osłabiłby jego wartość dowodową. Nadmienić należy, w umowie pożyczki zostały wyraźnie określone warunki spłaty, jakie koszty w związku z umową pozwany ma obowiązek ponieść. Została wskazana wysokość prowizji jak i wysokość odsetek. W związku z powyższym nie budzi wątpliwości że pozwany zawarł umowę pożyczki, która miała charakter odpłatny.

W związku z powyższym Sąd w pkt 1 wyroku uwzględnił powództwo w całości, a w pkt 2 wyroku orzekł o kosztach procesu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., Do niezbędnych kosztów po stronie powoda zaliczono uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 200 zł, 17 zł tytułem opłaty za pełnomocnictwo oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł, co łącznie dało kwotę 1117 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda ww. kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu.